



ת"פ 50201/07/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד שחאדה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 50201-07-13 מדינת ישראל נ' שחאדה

לפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן
מדינת ישראל
המאשימה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד נתי בן חמו
נגד
מוחמד שחאדה
הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד אחמד עואודה

גזר דין

1. הנאשם, מוחמד שחאדה, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק).
2. כפי שתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 3.2.11, בסמוך לשעה 20:00, הגיע הנאשם יחד עם ארבעה אחרים לחנות פלאפונים בכפר ביר נבאללה (להלן - החנות), ברכב מסוג מיצובישי לנסר מ.ר. 9181702, בצבע לבן. הנאשם ושלושה מהאחרים נכנסו לחנות ואילו האחר הרביעי המתין להם ברכב, במושב הנהג. בהיכנסם לחנות, עמד הנאשם ליד בנו של בעל החנות, קטין יליד שנת 2000, שעבד בה באותה עת (להלן - המתלונן) ומנע ממנו להפריע לו ולאחרים. אז, לקחו הנאשם ושלושת האחרים מוצרים מהחנות, בין היתר, שני מחשבים, דיסקים, כרטיסי סים, רמקולים, פלאפונים וכסף מזומן. זאת, מבלי לקבל את רשותו של המתלונן ומבלי לשלם לו על המוצרים (שווי המוצרים שנלקחו אינו ידוע במדויק). הנאשם הודה, כי במעשיו אלה, הוא נטל ונשא דברים הניתנים להיגנב, בלי הסכמת הבעלים ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע.
3. בהסדר הטיעון הוסכם, כי הצדדים יהיו חופשיים לטעון לעניין העונש וביום 22.9.14, בהסכמת המאשימה, ומבלי להביע עמדה, הוריתי על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן וחוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות.
4. הנאשם הינו בן 22, רווק, ללא עבר פלילי. הוא ואחיו התאום הינם הצעירים מבין ילדי המשפחה, המונה 7 ילדים. הוריו פרודים והנאשם מתגורר כיום עם אמו, שאינה עובדת. עם אביו, הוא מצוי בקשר שטחי ומתראה עמו לעיתים רחוקות. הנאשם סיים 11 וחצי שנות לימוד ולאחר נשירתו מבית הספר עבד בעבודות מזדמנות שונות. במהלך שלוש השנים האחרונות עבד בתחום הניקיון בתל אביב ובחודש נובמבר 2014 עבד בתחום כריית הנחושת בעיר אילת. בהתייחסו לעבירות הנידונות, מסר הנאשם לקצינת המבחן, כי נגרר אחר שותפיו האחרים לעבירה וכי עמד לנגד עיניו



פיתוי כספי. הוא תאר תחושות בושה מהמעשה שביצע והביע חשש, כי הדבר יפגע בעתידו. בצד זה, התרשמה קצינת המבחן, כי הנאשם ניסה לטשטש את גבולות המותר והאסור ואת חומרת המעשה שביצע, ולנוכח כך, מצאה שהנאשם לקח אחריות חלקית על מעשיו.

קצינת המבחן ציינה מספר גורמים אשר עלולים להוות גורמי סיכון להישנות התנהגות עבריינית נוספת בעתיד: התרשמותה, כי ברקע ביצוע העבירה ניצבת חשיבה ילדותית של הנאשם, לצורך סיפוק צרכיו האישיים בדרך הקלה; חשיפתו של המערער לסביבה המנהלת אורח חיים התמכרותי ועברייני; והעדר רשת משפחתית תומכת ומכוונת. מנגד, ציינה גורמים אשר מעידים על סיכוי לשיקום ולהימנעות מהתנהגות עבריינית נוספת בעתיד: תחושות הבושה שתיאר הנאשם לנוכח השתייכותו למשפחה "בעייתית" ורצונו לנהל אורח חיים שונה מסביבתו; תחושת הבושה והפגיעה בדימויו העצמי של הנאשם לנוכח המעשה שביצע; יציבותו התעסוקתית של הנאשם והאחריות שהוא מגלה כלפי אמו ורצונו לדאוג לצרכיה.

בהינתן האמור, המליצה קצינת המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה במהלכו תיבחן האפשרות לשלב את הנאשם בתהליך טיפולי. בנוסף, ולאחר התלבטות, לנוכח החשיבות המייצבת והחיובית שיש להמשך שילובו התעסוקתי של הנאשם, ראתה קצינת המבחן לנכון "**לשקול המלצה**" על הטלת צו של"צ אשר יבוצע במקביל לעבודתו של הנאשם ולהתחייבותו למציאת עבודה מתאימה. כן המליצה על הטלת מאסר על תנאי, שיהווה גורם הרתעתי נוסף.

5. הממונה על עבודות השירות, מצא, כי הנאשם מתאים לעבודות שירות והמליץ על הצבתו בבית החולים הדסה הר הצופים.

6. בטיעוניו לעונש, עמד ב"כ המאשימה על הערך המוגן שפגע בביצוע העבירה, והוא ערך השמירה על רכוש של הזולת ותחושת הביטחון העצמית. מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, הפנה למספר נתונים, אשר מהווים, להשקפתו, נסיבות לחומרה: התכנון שקדם למעשה; ביצוע העבירה לאור יום, בשעות הפעילות של החנות, מעשה שיש בו להצביע על תעוזה של הנאשם; היותו של עובד החנות קטין בן 11, ללא יכולת להתגונן; וביצוע העבירה בצוותא. לטענת ב"כ המאשימה, נסיבות אלה מקרבות את עבירת הגניבה בה הורשע הנאשם, לעבירת השוד. בהמשך לכך, טען, כי מדיניות הענישה הנוהגת נעה בין של"צ למאסר בפועל וכי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 8 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר, מאסר על תנאי ופיצויים. בהקשר זה, הפנה לע"פ 7655/12 **פייסל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.4.13) שם דובר בעבירת שוד לגביה קבע בית המשפט העליון מתחם ענישה שנע בין שישה חודשי מאסר לבין שנתיים מאסר, ולת"פ 62067-12-12 (שלום-נתניה) **מדינת ישראל נ' דבש** (ניתן ביום 13.11.14) שם קבע בית משפט השלום מתחם של 10 עד 24 חודשי מאסר בגין עבירה של התפרצות וגניבה של מכשיר טלוויזיה מחדר מלון.

לנוכח כל אלה, ביקש ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם עונש של ששה חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות, צו מבחן למשך שנה, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

7. ב"כ הנאשם, מצדו, ביקש ליתן משקל לכך, שלא הופעלה אלימות במהלך האירוע וטען, כי מעשיו של הנאשם



והאחרים "הם במידה מסוימת מעשים ילדתיים" (בע' 12 ש' 12), אשר בוצעו משום שבעל החנות סרב להחזיר לאחד מהם מכשירי פלאפון שהפקיד בידיו כדי שימכור אותם עבורו. בהקשר זה, ציין, כי בעת ביצוע המעשה, היה הנאשם בן 19, ומאז לא ביצע עבירה נוספת. כן ביקש להתחשב בנסיבות חייו הקשות של הנאשם, אשר גדל בסביבה לא יציבה ותומכת, כמו גם בניסיונותיו להישאר על דרך הישר ולסייע לאמו. ב"כ הנאשם הפנה לכך, שכאשר מדובר בנאשם צעיר בגיל, כמו הנאשם במקרה דנן, מגמת הפסיקה היא לבכר את השיקול השיקומי, בהוסיפו, כי הטלת עונש של עבודות שירות על הנאשם עלולה לפגוע בהכנסתו של הנאשם, כמו גם בדימוי העצמי שלו. משכך, ביקש להסתפק בעונש של של"צ לצד צו מבחן.

בסוף טיעוני ההגנה, הביע הנאשם בפני בית המשפט חרטה על המעשה שביצע.

דין

8. במלאכת גזירת הדין, נצעד לפי המתווה המנחה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, בו העמיד המחוקק כעקרון על בגזירת העונש את עקרון ההלימה, המבטא את "עקרון הגמול": **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (ר' בסעיף 40ב לחוק). כידוע, התיקון קובע בחינה בת שלושה שלבים לצורך קביעת העונש. בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הקונקרטי, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (בסעיף 40א לחוק). בשלב השני, על בית המשפט לבחון האם מתקיימים חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע (בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק). אם לא מצא בית המשפט לחרוג ממתחם העונש שקבע, יעבור לשלב השלישי, בו עליו לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (בסעיף 40ג לחוק).

מתחם הענישה ההולם

9. תחילה, לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה. כאמור, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן (במסגרת הסדר טיעון), בביצוע עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק, עבירה אשר העונש בגינה עומד על שלוש שנות מאסר. ברקע האיסור הפלילי על ביצוע מעשה של גניבה, עומד הערך החברתי של זכותו של אדם להגנה על קניינו, זכות אשר הוכרה כזכות יסוד בסעיף 3 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. בנוסף, במעשה הגניבה כרוכה פגיעה בתחושת הביטחון האישי של המתלונן הספציפי, כמו גם בתחושת הביטחון הכללית של הציבור הרחב, שכן מעשים כאמור חותרים תחת קיומה של חברה מתוקנת, המחויבת לשמירת החוק והסדר ולהגנה על אזרחיה מפני פשיעה. במקרה דנן, **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** אינה מבוטלת, שכן מדובר במעשה גניבה אשר טומן בחובו אלמנטים של שוד. כאמור, בשעת אירוע הגניבה עמד הנאשם ליד המוכר בחנות כדי למנוע ממנו להפריע לו ולאחרים בנטילת המוצרים, ובכך חשף את מוכר החנות לסיכון ממשי לפגיעה בשלמות גופו. ניתן רק לתאר את תחושת הפחד שאחזה באותו מוכר, ודאי בהינתן שמעשה הגניבה בוצע ע"י חבורה (הנאשם ושלושה אחרים נוספים), ובשים לב לגילו הצעיר (11 שנים). וראו דבריו של בית המשפט העליון על עבירת השוד, המתאימים גם למקרה דנן: **"היא מבטאת אי קבלה של תפישות היסוד של החברה באשר לכבוד שיש לנהוג בגופו של אדם ובזכותו על רכושו. היא מבטאת תפישה שלפיה כוח הזרוע הוא שמכתיב את ההתנהלות וגורמת לכך שהציבור מתנהל בתחושה של חוסר**



ביטחון אישי" (ע"פ 4177/06 מדינת ישראל נ' אבו הויד, ניתן ביום 21.6.06, בפסקה 5).

10. בבואנו לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת, העיקרון המנחה הוא, "לזהות את מתחם הענישה הראוי לקבוצות מעשים הדומים בנסיבותיהם" (ע"פ 2849/13 מדינת ישראל נ' טגבה, ניתן ביום 13.8.13, בפסקה 10). בענייננו, אמנם הורשע הנאשם בעבירה של גניבה (במסגרת הסדר טיעון), אך נסיבות ביצוע העבירה הן בעלות מאפיינים מובהקים של שוד. משכך, פסקי הדין הרלבנטיים לענייננו הם כאלה העוסקים במעשי שוד, שבוצעו בנסיבות דומות ובדרגת חומרה דומה למקרה שלפנינו, תוך התחשבות בכך, שהנאשם שלפני הורשע בעבירה של גניבה, אשר המחוקק קבע בגינה עונש נמוך בהרבה, של 3 שנות מאסר (להבדיל מעונש של 14-20 שנות מאסר בגין ביצוע עבירת שוד, ר' בסעיף 402 לחוק). בע"פ 772/13 יחיא נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.6.14), קבע בית המשפט העליון, כי מדיניות הענישה הנהוגה במקרים של שוד שאינם ברף העליון של עבירות השוד, בהם בוצעו מעשי השוד ללא תכנון מוקדם, ללא שימוש בנשק ותוך שלפגע העבירה לא נגרמו נזקים או שנגרמו נזקים שאינם חמורים - נעה בין מספר חודשי מאסר בפועל לכ-28 חודשי מאסר בפועל (ולא 3 עד 6 שנות מאסר בפועל, כפי שקבע בית המשפט המחוזי (שם, בפסקה 11)). באותו מקרה, דובר באדם אשר גנב תיק מאישה בגן ציבורי, תוך שהוא מפעיל כוח, ובית המשפט העליון הפחית את עונשו מ-4 שנות מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל (יצוין, כי מלבד עבירת השוד הורשע הנאשם שם גם בעבירה של שהייה בלתי חוקית). כאמור, במקרה דנן, להבדיל, מדובר במעשה אשר לא בוצע ע"י הנאשם לבדו, אך מאידך, לא הופעל בו כוח או נעשה שימוש בנשק, גם לא כאמצעי איום, ולא נגרם כל נזק פיזי לנפגע העבירה. כן יש לזכור את גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה, כמו גם את הרשעתו בעבירה של גניבה בלבד.

11. כן אפנה לרע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.11.14), בו לא התערב בית המשפט העליון במתחם הענישה שקבע בית המשפט לעניין עבירת הגניבה, של מאסר מותנה עד שישה חודשי מאסר בפועל. באותו מקרה, דובר באדם אשר גנב תכשירי קוסמטיקה שונים מחנות רשת "סופרפארם" בגבעתיים, על ידי כך שנטל את תכשירי הקוסמטיקה מהמדפים עליהם היו מונחים, הוציאם מקופסאותיהם, קילף מעליהם את הזמזמים שנועדו להתריע על גניבה, והכניסם לכיסיו.

12. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א) לחוק). תחילה, רואה אני לייחס משקל להתנהגותם של הנאשם והאחרים במהלך האירוע ולחלוקת התפקידים ביניהם, אשר מעידה על תכנון שקדם לביצוע העבירה ומחשבה שהושקעה על מנת להבטיח את הצלחתה (סעיף 40ט(א)(1)): כדי לאפשר מילוט מהיר, המתין אחד ברכב מחוץ לחנות, במושב הנהג, ובמקביל, בהיכנסם לחנות, ניגש הנאשם למוכר ועמד לידו כדי למנוע ממנו להפריע לו ולאחרים בנטילת המוצרים. מכך גם עולה, כי הנאשם והאחרים פעלו בצוותא להשגת מטרותיהם וכל אחד מהם תרם את חלקו להצלחת המשימה, כאשר חלקו של הנאשם בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(2)), היה דומיננטי. הנזק שנגרם מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(3)) הוא נטילתם של המוצרים, אשר שווים אינו ידוע במדויק, אך חשוב הוא יותר הנזק שהיה עלול להיגרם מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(4)) - פגיעה בשלמות גופו של המוכר בחנות (קטין בן 11), שכן, כידוע, אירועים עברייניים מהסוג בו השתתף הנאשם, עלולים להידרדר ולגרום לתוצאות חמורות יותר.

13. לצד זאת, אין להתעלם מן העובדה, שבמקרה דנן, הנאשם והאחרים לא השתמשו בנשק קר או חם במהלך האירוע, גם לא כאמצעי איום על המוכר. יש בכך להחליש את פוטנציאל הנזק הטמון במעשה שביצעו (וזאת להבדיל



מסיטואציה בה אדם יוצא מביתו לביצוע עבירה פלילית ובחזקתו, לדוגמה, סכין). בהמשך לכך, עומדת לנאשם לקולא העובדה, שעל פי כתב האישום המתוקן, הוא אך עמד ליד המוכר ולא נטען, כי הפעיל כלפיו אלימות. כך גם לא נגרם כל נזק או חבלה למוכר. יצוין, כי ב"כ המאשימה ביקש להצביע על תעוזה מצד הנאשם, בכך, שלדבריו, המעשה "בוצע באור יום", בשעות הפעילות של החנות (ר' בע' 11 ש' 14-15 לפרוטוקול). ברם, על פי כתב האישום, המעשה בוצע בשעה 20:00 בערב, בחודש פברואר, כך שדווקא עולה הרושם ההפוך, כי המעשה בוצע בשעת חשיכה, לקראת סיום הפעילות של החנות. מכאן, שלא מצאתי בשעת ביצוע העבירה להוות נסיבה לחומרה.

14. כעולה מתסקיר שירות המבחן, בהתייחסו לסיבה שהביאה אותו לבצע את העבירה (סעיף 40ט(א)(5)), מסר הנאשם לקצינת המבחן, כי הוא נגרר אחר האחרים לבצע את העבירה, לאחר ש"אחד השותפים כעס על בעל החנות אשר לא החזיר לו רכוש אותו מסר". כן תאר "פיתוי כספי". גם ב"כ הנאשם העלה במסגרת טיעונו לעונש את הטענה, כי בעל החנות סרב להחזיר לאחד מהאחרים מכשירי פלאפון שהאחרון הפקיד בידיו כדי שימכור אותם עבורו ולכן הם "עשו דין לעצמם על מנת שיחזיר להם את הפלאפונים" (בע' 12 ש' 19-20 לפרוטוקול) (יוער, כי המניע למעשה לא צוין בכתב האישום המתוקן). סבורני, כי אף שאין להמעיט מחומרת התופעה של נקיטה באלימות לשם יישוב מחלוקות וסכסוכים, עדיין, יש באמור להצביע על כך, שמדובר במעשה חד פעמי ונקודתי של הנאשם, להבדיל מאדם בעל דפוסי התנהגות עברייניים מושרשים. בהמשך ישיר לכך, עומד לנגד עיני גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה ודבריה של קצינת המבחן, כי ברקע ביצוע העבירה ניצבה חשיבה ילדותית ולא בשלה של הנאשם. יש באמור, להצביע על קושי של הנאשם להבין את הפסול או את משמעות מעשהו בשל גילו הצעיר, אשר מהווה נסיבה לקולא, כאמור בסעיף 40ט(א)(6). להבדיל, אין להתעלם מגילו הצעיר של מוכר החנות, בן 11, אשר מצא עצמו ניצב חסר אונים מול הנאשם ושלושה אחרים. בכך, ניצל הנאשם לרעה של כוחו מול נפגע העבירה, נסיבה העומדת לו לחומרה (סעיף 40ט(א)(11)).

15. שקלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מידת אשמו של הנאשם ורמת הענישה הנוהגת, מובילים אותי לכלל מסקנה, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי עד 18 חודשי מאסר בפועל.

האם מתקיימות נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם הענישה (סעיף 40ד לחוק)?

16. סעיף 40ד(א) לחוק מאפשר לבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבע, אם "מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". במקרה הנדון, סבורני, כי ישנם שיקולים שיקומיים אשר מצדיקים הליכה לקראת הנאשם, זאת כפי שיפורט להלן. המשמעות היא, כי גם אם היה נקבע מתחם ענישה שהרף התחתון שלו גבוה יותר, כפי שביקש ב"כ המאשימה (8 חודשי מאסר עד 24 חודשי מאסר), הרי ששיקולי השיקום היו מצדיקים סטייה ממנו.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק)

17. תחילה, ניצבת בפני העובדה, שהנאשם היה בן 19 בעת ביצוע העבירה (לא צוין תאריך לידה מדויק, כך שלא ידועה מידת הקרבה לגיל 18) ומכאן שהוא משתייך לקבוצה אשר זכתה בפסיקה לכינוי "בגירים-צעירים". הלכה היא, כי



שיקולי השיקום מקבלים משנה תוקף עת עסקינן בנאשם החוסה תחת קבוצה זו, ויש להעניק להם משקל נכבד על פני שיקולי ההרתעה והגמול: **"נראה כי בקבוצה זו יש לייחס משקל גבוה יותר (בדומה לקטינים) כאשר ניתנת המלצה של שירות המבחן לשלב את הנאשם במסגרת שיקומית, בשל קרבה לגיל הקטינות"** (ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.6.13, בפסקאות 49-50). בענייננו, התרשם שירות המבחן, כי הנאשם נמצא בתהליך גיבוש זהותו העצמית וכי ברקע ביצוע העבירה ניצבה חשיבה ילדותית ולא בשלה של הנאשם, מתוך צורך לסיפוק צרכיו האישיים בדרך הקלה, כמו גם נסיבות חיים לא פשוטות: היעדר דמויות הוריות מכוונות ותומכות, חשיפתו לתרבות עבריינית מגיל צעיר והקשיים שחווה בפנימייה אליה נשלח לאחר פרידתם של הוריו. מכך עולה הרושם, כי **הבסיס לביצוע העבירה נעוץ בעיקר בנסיבות חיים קשות של הנאשם** והיעדר בשלות רגשית, ולאו דווקא נובע מקווים עברייניים הטמונים באישיותו (בסעיף 40א(8) לחוק).

18. תמך להתרשמותי זו אני מוצא בעובדה, שלנאשם **אין עבר פלילי** (בסעיף 40א(11) לחוק) ומאז האירוע הוא עובד למחייתו ומגלה אחריות כלפי אמו ודאגה לצרכיה (במהלך שלוש השנים האחרונות עבד בתחום הניקיון בתל אביב ובחודש נובמבר 2014 החל לעבוד בתחום כריית הנחושת באילת). בנוסף, הנאשם **קיבל אחריות** (ולו חלקית) **על מעשיו ושיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק** (הודה באישום בשלב מוקדם). הוא הביע חרטה ותאר תחושות של בושה על העבירה שביצע, כמו גם חשש, כי היא תפגע בעתידו (בסעיף 40א(4) ו-(6) לחוק). כך גם הוא נכון לעבור הליך טיפולי והתחייב למצוא עבודה מתאימה שתשתלב עם הטיפול. לכך מצטרפות נסיבות ביצוע העבירה והרקע לביצועה, אשר תומכים גם הם בהטיית הכף לטובת העדפת שיקולי השיקום על פני שיקולי הענישה וההרתעה הכללית. שכן, למרות שאין להקל ראש בעבירה שביצע הנאשם, היא אינה נמצאת ברף החמור. המדובר במעשה חד פעמי, אשר לא נעשה במהלכו שימוש בנשק או באליומות, והעבירה לא הובילה לתוצאות חמורות. בנסיבות אלה, השיקול ההרתעתי והענישתי, הינו פחות מובהק. כן אין להתעלם מכך, שארבעת האחרים שביצעו את המעשה יחד עם הנאשם, לא הועמדו לדין (בסעיף 40א(9) לחוק).

19. אומר, כי לא נעלמו ממני ההיבטים השליליים העולים מתסקיר שירות המבחן, לפיהם הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד על המעשה שביצע והוא מתקשה לראות את חומרתו. כן עומדים לפניי גורמי הסיכון שמנה שירות המבחן, להישנות התנהגות עבריינית נוספת בעתיד, כמו גם התלבטותו בנוגע לעונש המתאים, בסופה ראה לנכון **"לשקול המלצה על הטלת צו של"צ"**. ואולם, במאזן הכולל, אני מעדיף את גורמי הסיכון לשיקום שמנה שירות המבחן, ובמיוחד את התרשמותו, כי הנאשם מגלה יציבות תעסוקתית ואחריות כלפי אמו וכי להמשך שילובו התעסקותי חשיבות מייצבת וחיונית עבורו. לדידי, החשש, ששליחתו של הנאשם לעבודות שירות עלולה להביא להידרדרות במצבו ולפגוע בסיכויי שיקומו, מצדיק, בנסיבות העניין, ללכת לקראת הנאשם ולהסתפק בהטלת צו של"צ במקום שליחתו לביצוע עבודות שירות (בסעיף 40א(1) לחוק). נחה דעתי, כי די בעונש זה בשילוב עם צו מבחן ועונש מאסר על תנאי, כדי להגשים את הצורך בהרתעה אישית של הנאשם וכי יש להעדיף עונש זה, על מנת ליתן לנאשם, אשר כל חייו עוד לפניו, את ההזדמנות להוכיח, כי אכן מדובר במעידה חד פעמית, אשר לא תישנה. יש גם לקוות, שמעצרו של הנאשם למשך 4 ימים, היווה גורם מרתיע עבורו.

20. לפיכך, אני מוצא לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:



א. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, בהתאם לתוכנית שיכין שירות המבחן, אשר תוגש לאישורו של בית המשפט בתוך 30 יום.

ב. צו מבחן למשך שנה, במסגרתו תיבחן האפשרות לשילובו של הנאשם בתהליך טיפולי.
ג. מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שלוש שנים עבירה של גניבה מסוג כלשהו, ויורשע עליה.

ד. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪, אשר יועבר אליו באמצעות אביו. סכום זה יועבר מהסכום שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט.
המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט פרטים מדויקים כיצד להעביר את הכסף.

המזכירות תמציא העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

הצדדים רשאים לערער על פסק הדין בפני בית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' טבת תשע"ה, 23 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.